

А хто ж бос?

Євген Дудар

— Опівночі! — таємниче шепнула літня жінка молодшій. І щось поклала їй у кишеню.

Куця зупинився і насторожився. Ще з дитинства його вабила професія детектива.

"Що "опівночі"? — подумав Куця. Потім ляснув себе долонею по лобі: "Ясно! Опівночі прийде бос. Мафія..."

Куця наступив молодшій жінці на "хвіст". Не відставав ні на крок.

Біля універмагу жінка зустріла якогось типа. Явно підозрілого. Щось йому передала. Сказала:

— Ждати не можна! Тільки сьогодні...

Тепер Куця прилип до типа.

На зупинці таксі тип підійшов до водія. Щось довго з ним шептався. Щось йому передав. Куця почув тільки уривок розмови:

— ...Сьогодні. Він чекати не може...

Куця запам'ятав номер машини. Сів у друге таксі. Поїхав слідом.

Таксист зупинився біля павільйончика ремонту взуття.

Куця теж вийшов.

Таксист щось передав шевцеві. Той кивнув головою і пошепки перепитав:

— Сьогодні?..

Куця запримітив на правій руці шевця витатуйоване сонце та ім'я "Нюра".

Не вагаючись, Куця сів на ослін. Ніби почистити черевики.

До павільйончика підійшла розфуфурена дама. Всі пальці в золотих перснях.

— Майстер! Мої вже заклеєні? — таємниче спитала вона.

— Ваші я завжди клею позачергово, — відповів швець.

Ясно. Пароль.

Потім швець щось шепнув на вухо дамі. Вона кивнула головою. Куця всього не міг уловити, бо саме в цю хвилину повз павільйончик проїхав бульдозер. Проте дещо почув:

— ...О ні, він чекати більше не може...

На здивування шевця Куця вискочив із будки з одним недочищеним черевиком.

Подався за дамою.

Та зайшла з чорного ходу до магазину "Овочі — фрукти". Через хвилину вийшла звідтіля з повнощоким типом.

Пішли разом до перукарні.

Повнощокий тип із магазину "Овочі — фрукти" шептав щось перукареві. До речі, теж підозрілого з виду. Куця почув:

— Треба доставити сьогодні. На вулицю Зелену, 13. Квартира 1. Він чекає...

Перукар мовчки кивнув головою.

За півгодини Куця чергував у під'їзді біля першої квартири по вулиці Зеленій,

тринадцять. Чекав з нетерпінням тієї хвилини. Й думав: "Розкрию мафію. Прийду куди слід. Усі дані на стіл. Дивіться, який Куця..."

Куця почув кроки. До під'їзду прямував безвусий піжон. Поперёд себе віз дитячу коляску. Куця одразу ж прикинув, що в колясці дитини нема.

Піжон натиснув на гудзик дзвіночка першої квартири. Двері відчинилися. Тільки-но піжон пропхнув у них Коляску й зробив один крок вперед, Куця ускочив за поріг.

— Вибачте, я з газової контори, — впевнено сказав він.— Перевіряю тягу.

Нахабно подався на кухню.

— Ось вам коляска, а в ній усе, що треба, — сказав піжон до молодой симпатичной господині.

"А хто ж бос?" — подумав Куця і увійшов до кімнати, нібито обстукати труби парового опалення.

У кімнаті пахло чимось підозрілим.

А з ліжка до Куциного вуха долетіло:

У-а, у-а, у-а!

Куця глянув розгублено на господиню.

— Він чи вона? — спитав розчаровано.

— Він, — радісно відповіла господиня.

— Давно народився?

— Рівно тиждень тому... Опівночі...